

Čís. 12532.

Nebyla-li strana přítomna při vyhlášení průvodního usnesení, jest v tom, že v obsílce nařizující její výslech nebyl uveden předmět výslechu, spatřovati kusost řízení (§ 503 čís. 2 c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 20. dubna 1933, Rv I 477/33.)

Žalobě o uznání otcovství a o placení výživného procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Dovolatelka napadá rozsudek odvolacího soudu z dovolacích důvodů § 503 čís. 1, 2 a 4 c. ř. s., které všechny spatřuje v tom, že odvolací soud neobeslal řádně poručníka jako stranu k odvolacímu ústnímu jednání, čímž prý mu odňal možnost dostaviti se k soudu, a že vyslechl při něm v nepřítomnosti poručníkově žalovaného jako stranu přísežně a vynesl rozsudek, čímž prý porušil zásadu rovného slyšení stran. Není třeba se zabývati vývody dovolání, pokud jsou vyvozovány z obsílky ze dne 30. listopadu 1932, již odvolací soud předvolal poručníka k odvolacímu ústnímu jednání na 20. prosince 1932. Z obsahu spisů vysvítá, že teprve při tomto odvolacím ústním jednání, při němž žalobkyně byla zastoupena zástupcem z úřední moci zřízeným Dr. Alfonsem B-em, se odvolací soud usnesl, že bude opakován důkaz výslechem nemanželské matky Alžběty Z-ové jako svědkyně a že bude slyšen žalovaný jako strana o tvrzené souloži; po provedení těchto důkazů byl připuštěn důkaz výslechem poručníka jako strany o údajích, které mu matka dítěte učinila, a poručenskými spisy a k provedení těchto důkazů byl rok odročen na 10. ledna 1933. K tomuto odvolacímu ústnímu jednání na 10. ledna 1933 byl poručník obeslán, jak zřejmo z obsílky poručníkem dodatečně předložené (§ 509 c. ř. s.) vzorem 42 sbírky vzorců k c. ř. s. a ex. ř.; poručník se však k tomuto roku nedostavil a odvolací soud po provedení důkazu poručenskými spisy a vzav do přísahy žalovaného jako stranu, vynesl rozsudek, jímž zamítl žalobu, při čemž zhodnotil nedostavení se poručníkově k výslechu v ten smysl, že mu patrně není nic známo o osobě dítěte (žalobkyně). Poručník žalobkyně byl k roku na 10. ledna 1933 jako strana předvolán, a nemůže proto důvodně vytýkati zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s., která předpokládá, že straně byla odňata možnost před soudem projednávatí nezákonným postupem, zejména opomenutím doručení. Leč, jak vidno z obsílky poručníka na 10. ledna 1933 a ze soudcova příkazu tuto obsílku nařizujícího ze dne 20. prosince 1932, nebyl v této obsílce udán předmět, o němž poručník žalobkyně měl býti vyslechnut, což dovolatelka výslovně vytýká. Pro tuto vadu obsahu obsílky nutno dovolání přiznati

oprávnění. V druhém odstavci § 375 jest stanoveno, že strana, která není osobně přítomna při vynesení průvodního usnesení, kterým se nařizuje důkaz výslechem stran, má býti obeslána a mají jí býti při tom, tedy v obsílce, oznámeny skutky, o kterých má býti vyslýchána. Účelem údaje předmětu výslechu strany jest nejen, by strana se připravila ke svému výslechu zejména opatřením pomůcek pro osvěžení paměti, nýbrž aby se po případě i rozhodla, že se k soudu nedostaví, poněvadž jí o předmětu výslechu není nic podstatného známo, čímž ovšem dává možnost použití proti ní předpisu § 381 c. ř. s. Proto také musí býti obeslána přímo strana, i když je zastoupena procesním zmocněncem, ač jiná doručení v takovém případě se dějí do rukou zmocněnce. Připuštěním důkazu výslechem stran dává soud najevo, že provedené již důkazy nestačí ke zjištění okolností pro spor rozhodných, a v takových případech výsledek sporu závisí na tomto podpůrném důkazu (§ 371 c. ř. s.). Důležitost výslechu poručníka jako strany uznal odvolací soud tím, že jím důkaz připustil. Měl ho proto také obeslati způsobem, jak nařizuje § 375 druhý odstavec c. ř. s. Tím, že v obsílce na 10. ledna 1933 nebyl uveden předmět výslechu poručníka nezletilé žalobkyně, se stalo, že nebyl k ústnímu odvolacímu jednání na 10. ledna 1933 řádně obeslán. Napadený rozsudek netrpí sice důsledkem toho vytýkanými vadami čís. 1 a 4 § 503 c. ř. s., ale jest založen na kusém odvolacím řízení (§ 503 čís. 2 c. ř. s.) a bylo jej proto zrušiti a vrátiti věc odvolacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí (§ 510 c. ř. s.).

Čís. 12533.

Účinek uvedený v § 232, druhý odstavec, ex. ř., že rozsudek o odporu působí pro všechny zúčastněné věřitele a oprávněné a proti nim, jakož i pro dlužníka a proti němu, jest přiznati i usnesení o odporu.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1933, R II 120/33.)

Při rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost vznesli proti příkázání pohledávky Maxe A-a pod II 5 odpor knihovní věřitelé firma bratří K-ové a Emilie B-ová. Soud první stolice poukázal původně odporovatele na pořad práva. Proti tomuto usnesení podala firma bratří K-ové rekurs, jemuž rekursní soud vyhověl, vyhověl odporu, zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by znovu rozhodl. Soud první stolice vyhověl pak odporu firmy bratří K-ové a Emilie B-ové, vyloučil pohledávku Maxe A-a z rozvrhu a stanovil, aby následující hypotekární pohledávky postoupily o jedno číslo. Proti tomuto usnesení podala firma bratří K-ové rekurs, v němž uváděla, že i pohledávku Emilie B-ové bylo vyloučiti z rozvrhu, ježto byla zároveň s rekurentem poukázána na pořad práva, proti tomu však nerekovala aniž podala včas žalobu, pročež bylo provésti rozvrh beze zřetele ku pohledávce Emilie B-ové. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. **Důvody:** Byla-li